

عنوان مقاله:

نقد مقاله «عیارسنجی رویکرد سکوت گرا در برابر انگاره اتحاد عاقل و معقول»

محل انتشار:

مجله فلسفه و کلام اسلامی، دوره 56، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

علی ارشد ریاحی - استاد گروه فلسفه و کلام اسلامی / دانشکده الهیات و معارف اهل بیت (علیهم السلام) / دانشگاه اصفهان / اصفهان / ایران

خلاصه مقاله:

در مقاله ای مهم ترین ادله اثبات و ابطال انگاره اتحاد عاقل و معقول را بررسی کردم. نشان دادم هیچ یک از آنها تام نیست و در انتها چنین نتیجه گرفتم که در مورد این نظریه باید سکوت کرد. این رویکرد سکوت گرا مورد نقد پژوهش دیگری قرار گرفته است که نگارنده آن تلاش کرده است برهان تضایف را از اشکال های مقاله ام نجات دهد. در این مقاله با عیارسنجی تلاش های پژوهش مذکور، نشان دادم که: ۱- این تلاش ها درواقع دست کشیدن از برهان تضایف و اقامه برهانهای دیگری است که خود صدرا به آنها اشاره هم نکرده است؛ ۲- این برهانها در اثبات اتحاد ماده و صورتی که مورد ادعای نظریه اتحاد عاقل و معقول است، ناتوان است؛ ۳- هیچ یک از اشکال های پژوهش مذکور به مقاله اول، وارد نیست. برای پاسخ به اشکال ها، در این پژوهش نشان می دهم تجرد شرط معلوم بودن نیست و این مطلب با تجرد صور ادراکی منافاتی ندارد، زیرا بحث در باب علم حضوری است، نه علم حصولی. همچنین روشن می کنم شرط بالفعل و بالذات معقول بودن، «جوهر مجرد بودن» است؛ زیرا اولاً خود صدرا علم حضوری «عرض» به خودش را رد کرده است؛ ثانیاً پذیرش چنین دیدگاهی، مسئله را از حوزه بحث آن خارج می کند، زیرا حوزه بحث در مسئله «اتحاد عاقل و معقول»، علم حصولی به غیر است، نه علم حضوری عرض به خود.

کلمات کلیدی:

اتحاد عاقل و معقول، اتحاد ماده و صورت، برهان تضایف، علم حضوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1941534>

